
Ludmila Selingerová
Pod vodní hladinou
Pohádky s ploutvičkami
ilustrovala
Eva del Risco Koupová
GRADA

Ludmila Selingerová

Pod vodní hladinou

Pohádky s ploutvičkami

ilustrovala

Eva del Risco Koupová

GRADA®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Selingerová Ludmila

Pod vodní hladinou

Pohádky s ploutvičkami

Vydala GRADA Publishing, a.s.
U Průhonu 22, Praha 7 jako svou 5639. publikaci

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Ilustrace Eva del Risco Koupová
Ilustrace na str. 86–87 Johana Selingerová
Realizace obálky Vojtěch Kočí
Sazba Vojtěch Kočí
Odpovědná redaktorka Michaela Průšová
Počet stran 88
První vydání, Praha 2014
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© GRADA Publishing, a.s., 2014
GRADA Publishing: tel.: 234 264 401, fax: 234 264 400,
www.grada.cz

ISBN 978-80-247-5294-5

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:
ISBN 978-80-247-9446-4 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9447-1 (ve formátu EPUB)

Obsah

Skokan – žabí princ 5

Marnotratný kapr 13

Obluda z vodního pralesa 25

Candát vegetariánem 33

Pyšná slunečnice 45

Škeble a tajemství 59

Vranka a dušička 67

Rybí pohádka 75

V pohádkách vystupují
a takto ve skutečnosti vypadají: 86

Skokan – žabí princ

Jezírko uprostřed lesů bylo ten den jako ze zlata. Sluníčko si v něm koupalo paprsky a větřík je jemně osoušel. Pod hladinou ve vodním porostu zrovna maminka Skokana skřehotavého umístila snůšku kulatých vajíček. Byla jich pořádná hromádka. Pod listy budou jistě v bezpečí. Uplynulo deset dní a z kulatých vajíček se vyklubalo hejno malých pulců, kteří se hned zvědavě hemžili kolem stonků. Pokud jste ještě pulce neviděli, pak vězte, že je to jen docela malinká hlavička s ocáskem. Po nějaké době jí narostou zadní nožky a potom přední. Nakonec upadne ocásek a máme tu hotovou žábu. Celá proměna však trvá dlouhé tři roky a ne každý puleček má to štěstí, že se jí dožije.

Pulci jsou totiž pro ryby náramná pochoutka.

Hrdina našeho příběhu Slávek však to štěstí měl. Jednoho rána se probudil a kouká, ocásek nikde, jen čtyři silné nohy a hlas jako zvon. „To jsem, panečku, dozrál ve fešáka. Ta módní barva, plavný skok a krásné písně, které pěji. Zázrak přírody jsem, a ne že ne," začal Slávek nafukovat volátko. Na břehu kousek od něj seděla maminka s dětmi a četla jim pohádku. Jakmile padlo slovo žabák, Slávek zpozorněl. Byla to pohádka o zakletém žabím princi, kterého šlo vysvobodit pouze polibkem. Do Slávka jako by střelil blesk. Ani nepočkal, jak příběh dopadne... Ta pohádka musí být o mně. Kdo jiný by mohl být žabí princ než já!

Nadmíru krásný a ušlechtilý. Jen musím najít někoho, kdo by mě políbil, a pak se ze mne stane král všech žabek na světě!“ Vzrušený svým novým objevem začal kroužit kolem jezírka a prozpěvovat:

„Zakletý princ, to jsem já,
kdo se za mne, slečny, vdá?
Pomoci mi jiné není,
nežli vaše políbení.“

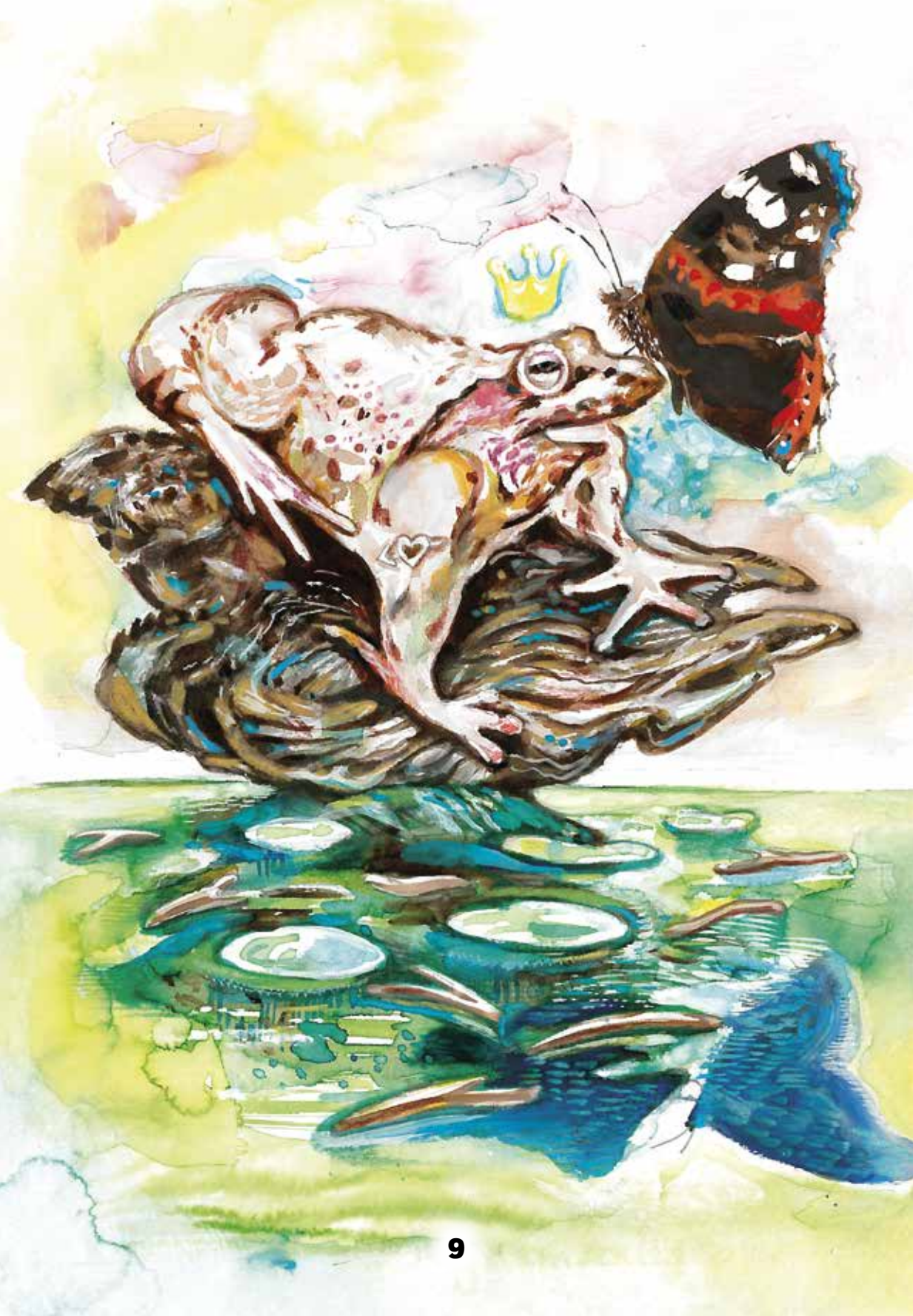
Zpíval a zpíval z plných plic. Zpíval vysoko i nízko, potichu i nahlas, teskně i vesele. Výsledek jeho snažení na sebe nenechal dlouho čekat.

Už se před ním nakrucovala mladá Ropucha odvedle: „Ty máš ale hezkou písničku. Zdalipak je to pravda? Já bych se tuze ráda stala královnou.“ „Ale jistě, drahá. Každičké slovo je čistá pravda. Jen mě musíš políbit a stanu se králem,“ ujišťoval ji Slávek a natahoval se pro hubičku. Ropucha mu ji ráda dala. Jen to mlasklo. Pak na sebe koukali, čekali na ten zázrak, jenže ono nic.

Slávek se na Ropuchu nepěkně obořil: „ Za to můžeš ty, Ropucho. Mělo mě hned napadnout, že takováhle obluda mě nevysvobodí. Ještě že se tak nestalo, stejně bych byl všem žabkám pro smích, kdybych si tě vzal. Huš, kššc. Uteč, nebo mi odeženeš další nápadnice.“ Ubohá Ropucha smutně zmizela v tůňce a Slávek již lákal další děvčata:

„Zakletý princ, to jsem já,
kdo se za mne, slečny, vdá?
Pomoci mi jiné není,
nežli vaše políbení.“

Zpíval, až srdce usedalo. Pěkná píseň to byla. Tak pěkná, že ho za chvilku začala obletovat oslnivá Babočka admirál. „Zaslechla jsem tvou píseň, žabáčku. Princezny lepší kolem není, pohleď na moje zabarvení,“ lákala ho krasavice k sobě. „Nu, tohle je tedy jiná podívaná než na ošklivou ropuchu. Babočka má pravdu. Lepší princeznu bych těžko hledal,“ pomyslel si Slávek a nastavil ústa k polibku. Jenže věřte nebo ne, opět se nic nestalo. „Ty jsi mi tedy pěkná princezna. Vždyť ani nemáš pořádná ústa k políbení. Tvůj sosáček na mé vysvobození stačit nebude. A vůbec, kdo to kdy viděl, aby se žabák ženil s motýlem. Ať už jsi pryč, ty náfuko,“ zlobil se Slávek. Jenže Babočka si jen tak něco líbit nedala: „No tohle! Jestli je tady milý zlatý v někom chyba, tak to nejsem já. Každá princezna by mi moh-

la můj vzhled závidět, ale podívej se na sebe. Copak takhle vypadá král? Vykulený a oslizlý. Vymýšlíš si. Že já s tebou marnila čas, mohla jsem místo toho sát nektar z květů, " urazila se ta okřídlená dáma a odletěla k trsu bodláčí.

„To je k vzteku. Už dva pokusy a oba nadarmo. Kolikrát se ještě budu muset nechat políbit, než ze mne bude král? Zřejmě si špatně vybírám dívky. Asi by to měla být taková žabka, jako jsem já. Skokanka. Ty se mi stejně líbí ze všeho nejvíc," pomyslel si žabák a odplaval k zátoce s lekníny. Tam se ukazovaly mladé žabičky. Jak tam byl, hned spustil tu svoji:

„Zakletý princ, to jsem já,
kdo se za mne, slečny, vdá?
Pomoci mi jiné není,
nežli vaše políbení."

Žabky si ho ale nevšímaly. Nebyl totiž jediný samec, který se snažil některou z nich okouzlit. Zpívalo jich tam hnedle tucet dokola. Přes ten hluk ani žádná nemohla slyšet slova jeho balady.

Zkusil se tedy k jedné roztomilé slečince přitočit a povídá jí: „Krásný mokrý den, madam. Princ Slavomír jméno mé. Nemohl jsem přehlédnout, že jste ze všech přítomných žabek nejhezčí. Dovolíte mi, abych vám zapěl svou píseň?

„Zakletý princ, to jsem já,
kdo se za mne, slečny, vdá?
Pomoci mi jiné není,
nežli vaše políbení.“

Žabka na něj stydlivě vykulila očka a tvářila se, že nerozumí. „S touhle bude těžké pořízení. Asi ji budu muset políbit sám. To bych se načekal, než by se k tomu odhodlala,“ pomyslel si Slávek a vlepil žabce pusu. Hubička to byla sladká jako med. Hotové pohlazení na duši. Myslíte, děti, že tentokrát kouzlo působilo a Slávek se stal králem? Ne. Zapůsobilo však jiné kouzlo. Kouzlo lásky. Z popleteného nevycválaného žabího kluka se rázem stal zamilovaný mladík. Na koruně mu již pranic nezáleželo. Celý jeho svět se začal točit kolem mladé žabičky. Časem se z něj stal i žabí tatínek, ale to už je jiný příběh.

Marnotratný kapr

V náručí divokého lesa, tam, kde místo hluku motorů zaslechnete leda švitoření ptáčka, prostírá se velké jezero. V jezeře vedle sebe žije spousta zajímavých zvířátek, která prožívají nevídaná dobrodružství. Zrovna jako lidé, jen se o těch historkách nedozvíme. Jeden z jejich příběhů se však stal tak slavný, že vám ho poví snad každá ryba, kterou potkáte. Je to historka o marnotratném Kaprovi. Kdo ji chce slyšet, ať pěkně poslouchá.

Kapr Matouš byl tuze nespokojený rybí kluk. Ne, že by jeho život byl smutný nebo těžký. Ba ne, měl se stejně dobře jako ostatní ryby v jezírku. Matouše trápilo něco docela jiného. Byla to jeho obyčejnost.

V jednom kuse proplouval hlubinami a mělčinami, přičemž bedlivě sledoval jiné vodní živočichy. Potom porovnával, čemu se ostatním dostalo do vínku a jemu ne. Byly tam ryby moudré, rychlé, krásné, silné, a Matouš?

Průměrně urostlý, nevýrazné barvy, pomenší ploutve a nad sportovními výkony by jeden zaplakal. Mezi šedivými hejny byste ho zkrátka nepoznali. Jak moc by si přál být hvězdou rybníku...

„Proč jen nejsem jiným druhem?
Třeba štikou nebo pstruhem.
Krásný, chytrý byl bych rád,
silák být a tancovat.“

Kňoural bez ustání. Měli byste vidět, jak tím všechny v okolí zlobil. Za žádnou cenu si nechtěl nechat vysvětlit, že každý je prostě takový, jaký je. Takže místo aby se radoval ze života, zdraví a kamarádů, ploužil se jako hromádka neštěstí.

Ale vezměme to pěkně od začátku. Kapr Matouš přišel na svět jako každý řádný kapří plůdek.

Jednoho nádherného květnového rána ho maminka snesla mezi obrovským mračnem jiker na mělčině a starostlivě schovala do porostu. Potom měl přirozeně spoustu práce s vlastním vykrmováním. Čím rychleji rybka roste, tím lépe. V jezírku může být i pěkně nebezpečno! Tehdy, v dobách útlého dětství byl náš Kapřík docela spokojený. Problém nastal, až když byl větší a odvážil se plavat dále od domovského trsu vodních travin. Právě tenkrát se zrodila jeho nespokojenost s vlastním životem.

Při svém honu za pozorností tropil pěkné vylomeniny. Dokonce si jednou nastrkal za šupiny květy vodních rostlin a promenádoval se tak poblíž břehu. Jak jen se ryby nasmály! Až se ploutvemi popadaly za břicha. Samo sebou jeho výstřelky vedly k tomu, že se stal nakonec terčem mnoha žertů. Jeho touhu vyniknout to však nezviklalo.

I v rybí škole se Matouš spíše věnoval obdivování Slunečnic pestrých a Pstruhů, nežli učení. Jednoho rána, když sledoval, jak si ty krásné ryby hrají, se Kapr osmělil.

Připlul blíže s odvážným výrazem. „Ahoj, co to hrajete? Nemohl bych se k vám přidat? S ostatními rybkami je děsná nuda," prohlásil a strachy celý ztuhlý čekal na odpověď. Chvilku to trvalo, než se na něj otočila jedna Slunečnice: „Ó, kdo to je? Vždyť je celý šedý a obyčejný! Proč bychom si s ním měli hrát? Nu, alespoň má ty velké šupiny. Jsou skoro jako penízky. Na slunci se jistě krásně třpytí. Víš ty co, nevzhledný Kapře? Dáš-li nám svoji šupinu, pak tě protentokrát mezi sebe vezmeme," uvolila se nakonec a ostatní souhlasili. Pro Matouše to byl nejlepší den v životě. Mezi těmi krasavci se najednou cítil tak důležitě, co na tom, že si z něj dělali legraci. Však si ho časem také oblíbí. Jedna šupina mu chybět nebude. Beztak mu občas samy padají.

„Konečně jsem hvězdou hejna,
kde je každá rybka stejná.
Že mám krásné přátele,
tak si zpívám vesele."

Notoval kapr cestou domů. Maminka hnedle koukala na tu proměnu. Místo utrápeného synka se jí vrátil ze školy šťastný kluk, kterému se radostí nadouvalo bříško, div neprasklo. „Matoušku, copak se stalo? Těší mě, že se již nemračíš," vítala ho. „Maminko, já jsem tak rád. Ty krásné rybky si se mnou konečně hrají. Vzaly mě do kola a celý den jsme spolu dováděli. A chtěly za to jenom jednu mou šupinku, věřila bys tomu?" výskal radostně Matouš. Maminka se ale moc nadšeně netvářila. „To je hezké, že sis našel nové přátele, ale neměl bys jim platit za to, že se s tebou baví." Matouš však nechtěl nic slyšet.

Druhý den hnal do školy tak rychle, až se za ním zvedala oblaka písku. Jen ať mu nic neuteče. Nemohl se dočkat, až bude zase plout mezi nejkrásnějšími tvory v rybníku.

Pokud však čekal vřelé přijetí, pak se hodně spletl. Nejenže od něj včerejší druhové odvraceli hlavy, nýbrž i jeho staří přátelé ho sledovali skrz ploutve.

Zazlívali mu, že se nad ně vyvyšoval. Matoušovi to bylo moc líto, ale nedal se odradit. Noví kamarádi ho stáli vlastní šupinu, tak si zaslouží trochu pozornosti. Připlul tedy opatrně k hejnu třpytivých krasavců a pěkně pozdravil. „Dobré ránko. Vy jste na mě zapomněli? To jsem já, Matouš, včera jsme si spolu hráli.“ Ryby se nespokojeně zavrtěly: „To jsi zase ty, oslizlý šeredo? Co tady chceš? Vždyť jsme ti přeci pověděly, že je to jen protentokrát. Stejně je vidět, že si nás vůbec nevážíš, když jsi nám dal pouze jeden rybí penízek. Jak se máme o něj všichni rozdělit? Huš, běž pryč. Nebo si o nás bude celý rybník myslet, že se paktujeme s kdejakou obludou.“

Kaprovi bylo, jako by spolknul kámen. Tohle si tedy nezasloužil. Jenže, jak se říká, přátelství se musí přinášet oběti. Chtějí-li více šupinek, mají je mít. Ono se to na jeho velkém hřbetě ztratí.

Matouš tedy povýšeným známým rozdal velkou hrst zlatavých penízků a byl přijat do party. „Jsou opravdu krásné ty tvé šupiny. Měj ale na paměti, že tě mezi sebe bereme opět jen pro jednou," kázala mu Slunečnice. To však šťastný Kapr raději přeslechl. Pro radost, jakou měl z těch povedených kumpánů, si ani nevšiml, že mu na boku prosvítá nemalá lysina.

Zato si toho rychle všimla maminka, když se vrátil ze školy. Nějakou dobu ho už vyhlížela, neboť se zpozdil.

„Konečně jsem hvězdou hejna,
kde je každá rybka stejná.
Že mám krásné přátele,
tak si zpívám vesele."

Bylo slyšet široko daleko.

„Jé, to bylo dneska zase prima. Ani nevíš, co všechno jsme podnikali. Každý nás obdivoval, když jsme se vznášeli ve vlnách jako třpytivé hvězdy," rozplýval se při návratu domů. „Synku, mně se to tvé pochybné přátelství nechce líbit. Nakonec to jistě dopadne špatně a ty budeš zase nešťastný," snažila se ho máma přivést k rozumu. „Ne, ne, maminko. My jsme se jen včera špatně domluvili. Oni nechtěli jeden penízek, nýbrž pro každého jeden. Teď již bude všechno v pořádku, uvidíš," rozumoval Matouš a chystal se ke spánku.

Jenže jak sám poznal, vše v pořádku rozhodně nebylo. Nenasytní kamarádíčci se k němu ráno opět neznali. Kapr však už věděl, co je obměkčí, a tak po další hrsti darovaných šupinek umlkly nesouhlasné poznámky. Matouš sice byl uprostřed parádního hejna, zato on vypadal jako opelichané kuře. Z jeho krásného penízkového kabátu mu zbyla už jen malá řádka na hřbetě. Nikdo neví, zda sám věřil tomu, že si dalším úplatkem získá ty rybí náfuky natrvalo. Nicméně se tak samozřejmě nestalo. Jak plynulo odpoledne, byli k němu krasavci čím dál nepříjemnější. „Co za námi pořád plaveš, ty strašidlo? Dost na tom, že jsme tě měli u sebe již dva dny," osočovali ho. „Ale kamarádi, co po mně ještě chcete?